№ 2. Maaliskuulla 1900. 5:s vuosikerta.

Tilaushinta: 1 mrk. vuodelta.

Toimittajat: *I. Savolainen ja K. Reponen.*

Pieni Theodore.

Kirj. V. Arpiainen.

Theodore oli pieni poika. Hänen isänsä oli mylläri. Heidän talonsa oli kauniissa vuoriseudussa. Muita taloja ei ollut läheisyydessä. Tuolta vuoristosta virtasi monta pientä puroa. Niiden vesi yhdistyi ja siten syntyi pieni joki. Sen vesi pani myllyn rattaat pyörimään. Siellä myllyssä Theodoren isä teki ahkerasti työtä. Siellä Theodoreki mielellään oleskeli. Hän katseli, kuinka ratas pyöri. Hän näki, kuinka vesi pauhaten, heti sulun avattua, syöksähti myllyyn. Hän katseli, miten lintuset istuivat joen rannalla kasvavien puiden oksilla, — mutta Theodore ei kuullut niiden suloista ääntä. Hän ei kuullut veden kohinaa, ei tuulen huminaa. Hän näki usein, kuinka hänen isänsä nutun hiballa kuivasi kyyneleen, joka väkisen

silmään nousi, mutta hän ei kuullut mitä isä sanoi. Theodore näki myös äitinsä silmissä usein kyyneleet, mutta ei kuullut, kun äiti sanoi: „minun armas, ainoa lapseni!“

Niin, pikku Theodore oli kuuro. Hän oli mykkä. Hän ei kuullut muiden ihmisten puhetta. Hän ei itse osannut puhua. Hänen pienessä sydämmessään oli paljon ajatuksia, mutta hän ei voinut niitä muille ilmoittaa. Hänellä oli kaksi ystävää. Pieni Missiniminen kissa oli yhtenä ja toisena oli koira, nimeltä Zeno.

Zeno.

Theodore juoksenteli usein metsässä. Hän oli siellä usein yksin. Hän ei pelännyt. Hän katseli kukkasia. Hän poimei marjoja. Kotonaan hän mielellään piirusteli. Hän piirusti talojen, kissojen, koirien ja ihmisten kuvia. Hänen äitinsä nyökäytti hänelle päätään, kun Theodore näytti hänelle piirustuksiaan. Äiti hymyili, mutta kohta sitte painoi päänsä alas ja kuivasi esiliinallaan kyyneleet silmistään. Äidin sydämmestä sitte nousi huokaus. Hän ei sanonut mitään. *Jumala* kumminkin ymmärsi sen huokauksen. *Jumala* näkee ihmisen sydämmen. *Hän* tietää mitä ihmisen sydämessä on. Theodoren äiti oli niin murheellinen, siitä syystä, kun hän ei voinut Theodorille puhua *Jumalasta*. Theodore ei tietänyt, että on olemassa *Jumala*, joka rakastaa meitä. Äiti raukka ei tietänyt, että nykyaikana on kouluja, joissa kuuromykkiä opetetaan. Jos hän olisi sen tietänyt, olisi hän rukoillut *Jumalaa* johdattamaan niin, että Theodore olisi päässyt kouluun. Theodore oli hyvin iloinen lapsi. Isä ja äiti rakastivat häntä suuresti.

Tuli sitte elonleikkuu aika. Mylläri oli pellolla työmiesten kanssa. Myllärin emäntä valmisteli illallista tuvassa. Theodore leikitteli kartanolla yksin. Zeno oli juossut leikkuumiesten luokse. Mylläri tuli kotiin. Talonväki kävi ruualle. „Missäs Theodore on?“ kysyi emäntä. „En minä tiedä, — kartanossa hän varmaankin on!“ vastasi hänen miehensä. Lasta ruvettiin etsimään. Kaikki huoneet, ladot ja aitat etsittiin, mutta lasta ei löytynyt. Vanhemmille tuli suuri hätä. Äiti sanoi: „minä luulin, että hän tuli sinne pellolle sinun luoksesi ja olin ihan rauhallinen, vaikka näin, että hän ei ollut pihamaalla.“ „En minä ole lasta nähnyt sitte, kun päivällisaikaan!“ vastasi isä.

Theodore.

Palvelijat söivät hät'-hätään illallisen, mutta isälle ja äidille ei ruoka maistunut. Sitte lähdettiin taas etsimään. Osa heistä meni metsään, toinen osa joen puolelle. Pimeän tultua tulivat kotiin ja ottaen lyhtyjä mukaansa, läksivät uudelleen. Kaiken yötä he kulkivat ristiin, rastiin, mutta lasta ei näkynyt. Aamun tultua tulivat taas kotiin ja tuumivat mitä nyt olisi tehtävä. „Jos sudet eivät ole häntä syöneet, niin sitte hän on pudonnut jokeen“, sanoi isä. Hän otti Theodoren nutun, antoi Zenon haistaa sitä ja viittasi metsään päin. Zeno ymmärsi isäntänsä tarkoituksen. Se läksi metsää kohden. Etsimistä jatkettiin monta päivää, mutta kaikki turhaan. Isä ja äiti itkivät.

„Mihinkäs Theodore oli mennyt?“ — Kun hän tuli metsän rintaan, näki hän siellä mustikoita. Hän noukki niitä ja söi. Hän kulki edelleen, eikä huomannut illan tuloa. Aurinko alkoi laskeutua. Theodore ei muistanut missä päin koti oli. Pian tuli pimeä. Hän alkoi itkeä. Hän oli uupunut ja istahdi mättäälle. Siihen hän nukkui. Yö kului. Uusi päivä koitti. Theodore ei löytänyt tietä Hän söi marjoja ja joi lähteestä. Illan tullen taas uupuneena kävi maata mättäälle. Näin kului monta päivää. Yhä kauvemmas jou-

tui lapsi raukka kodistaan. Yhtenä päivänä Theodore oikein pelästyi, kun metsästä hyökkäsi hänen luokseen musta, iso eläin. Oliko se susi? Ei, se oli Zeno! Pian ystävykset tunsivat toisensa. Zeno johti lapsen joen varrelle ja sen vartta myöten sitte kahden kulkivat ja joutuivat yhteen kaupunkiin. Paljon siellä oli ihmisiä, mutta ei kukaan välittänyt laihasta, pienestä pojasta ja hänen koirastaan.

Theodore ojensi pienen kätensä, pyytäen ruokaa. Eräs mies antoi hänelle rahaa. Hän tietysti ei voinut sitä syödä ja viskasi sen maahan. Zeno tiesi lapsen olevan nälkäisen. Se näki erään talon portailla pieniä kakkusia korissa. Se juoksi, otti niistä yhden ja toi sen Theodorelle. Samassa tulikin leipien myyjä keppi kädessä, lyödäkseen sekä Theodorea, että Zenoa. Silloin siihen tuli yksi herrasmies, joka sanoi: „tuo lapsi on mykkä. Minä otan hänet huostaani. Te tiedätte kuka minä olen."

Ihmiset nyökäyttivät päätään ja sanoivat: „hyvä, hyvä, tohtori Bunsen!"

Tuo hyvä tohtori kantoi Theodoren kotiinsa. Sielläkös aukeni uusi maailma Theodorelle! Siellä oli joukko poikia, jotka olivat kuuroja, kuten hänkin. Hän ei tietänyt mikä hänen nimensä oli, siksi annettiin hänelle uusi nimi. Hänet nimitettiin Kaarloksi.

Theodore.

Pikku Kaarlo oli onnellinen koulussa ja ahkera oppilas hän olikin. Hän oppi tuntemaan *Jumalan* ja *Hänen* suuren rakkautensa meihin. Hänelle oli *Jumala* antanut suuren lahjan. Hän oppi piirustamaan ja maalaamaan erinomaisen hyvin. Tohtori Bunsen tarkastellessaan hänen piirustuksiaan, sanoi: „kyllä Kaarlosta kerran tulee suuri maalari!"

Vaikka hänellä oli paljon tovereita, itki hän usein, sillä hän ikävöi äitiänsä. Tohtori Bunsen koetti kysellä häneltä hänen kotiansa, mutta pikku Kaarlo ei tietänyt missä se on. Tohtori lähetti useaan sanomalehteen ilmoituksen pikku Kaarlosta, mutta ei mitään vastausta kuulunut.

Niin kuluivat vuodet. Kaarlo kasvoi ja edistyi. Sattui sitte kerran niin, että oppilasten kirjoitukset ja piirustukset pantiin näytteille. Vieraitten joukossa oli yksi yliopiston opettaja eli professori. Hän tarkastaen lasten piirustuksia, kysyi tohtorilta: „ovatko nämät piirustukset kaavoista tahi luonnosta?"

„Kaikki muut ovat kaavoista, paitsi tämä", vastasi tohtori Bunsen, pitäen kädessään Kaarlon piirustusta. „Tämän on Kaarlo piirtänyt omasta päästään. Katsokaas, tässä on syvässä metsässä oleva mylly!" lisäsi hän.

„Ei suinkaan omasta päästä", huudahti professori. „Tämä mylly on olemassa. Se on tuolla vuorien takana. Minä olen siellä viettänyt kymmenen päivää niukahtaneen jalkini takia. Sitä kutsutaan „laakson myllyksi". Minäkin olen piirustanut sen. Milloin ihmeellä Kaarlo on sen paikan nähnyt?"

Kaarlo kutsuttiin sisälle. Tohtori Bunsen kyseli häneltä, mikä paikka se oli, jonka hän oli piirustanut. Hän kertoi, mitä muisti ja sanoi äitinsä asuneen siinä.

Molemmat herrat olivat hämmästyneet. Professori kertoi ihmisistä, jotka myllyllä asuivat. Hän kertoi, mistä kautta sinne pääsee. Tohtori oli suuresti iloinen ja sanoi: „minä tahdon mennä Kaarlon kanssa sinne. Tänään lapset saavat luvan pariksi viikoksi. Huomenna lähdemme matkaan. Mutta minä en sano Kaarlolle, mikä matkan tarkoisuksena on, sillä jos niin tapahtuisi, ettemme löytäisi hänen vanhempiaan, niin hän pettyisi suuresti toiveissaan".

„Jos kerta tämä on kuva Kaarlon kodista, on se myöskin kuva „laakson myllystä. *Jumala* suokoon teille onnellisen matkan, jotta lapsi löytäisi vanhempansa ja vanhemmat lapsensa!" sanoi professori.

Hiljaista oli laaksossa. Hiljaista myllyssä. Vieläkin hiljaisempaa oli vanhuksien sydämissä, jotka kahden istuivat lampun valossa tehden työtä. He olivat jo tottuneet olemaan kahden kesken ja tyytyivät *Jumalan* tahtoon. Pikku Theodore oli poissa ollut jo useat vuodet, mutta ei iltaa ollut, ettei hänestä puhuttu. Mylläri

sanoi: „kyllähän se on parempi, että hän kuoli. Nyt hän on taivaassa. Jos hän olisi elänyt, olisi hänen elämänsä ollut onnetonta, kun hän raukka oli kuuro ja mykkä.“ — „Jos edes tietäisi, miten hän kuoli!“ sanoi hänen emäntänsä. „Niin, — jos hän eläisi, olisi hän 14 vuotinen, sillä tänään on hänen syntymäpäivänsä!“ lisäsi mylläri.

Samassa kuului koiran haukunta. Joku koputti ovea. Mylläri nousi avaamaan. Zeno ryntäsi sisään. „Zeno!“ huudahti mylläri. „Theodore!“ huusi hänen emäntänsä, jonka kädestä lamppu putosi maahan. Se sytytettiin uudelleen. Siinä sitte isä ja äiti syleili lastaan. Tohtori Bunsen kertoi tarkoin Kaarlosta ja suuri, äärettömän suuri oli vanhempain ilo kun näkivät kuinka Kaarlo oli kehittynyt viisaaksi ja ymmärtäväiseksi pojaksi.

Muutamia vuosia myöhemmin eräässä suuressa taidenäyttelyssä kaksi taulua veti jokaisen huomion puoleensa. Yksi kuvasi enkeliä, joka talutti pientä poikaa metsän kautta ja sen alle oli kirjoitettu: „*Jumala* on tehnyt kaikki hyvin. Hän saattaa kuurot kuulemaan ja mykät puhumaan“. — Toinen kuvasi Vapahtajaa lasten ympäröimänä ja siihen oli kirjoitettu: „sallikaa lasten tulla minun tyköni“.

Pieni kuuromykkä Jakki.

(Lähettänyt Nikolai Lindvall.)

(Jatkoa viime numeroon.)

Hän oli nyt tullut askeleen eteenpäin ja tärkeän askeleen. Hän oli tullut niin kauvas, ettei hän enää kieltänyt, vaan tunnusti näkymättömän Jumalan löytyvän. Tämä suuri, uusi ja voimallinen ajatus valloitti nyt koko hänen sielunsa. Ja vaikka hän ei vielä tietänyt että Jumala on myös ilmestynyt Kristuksessa, oli hän kuitenkin jo luojana ja ylläpitäjänä, kallis hänen sielullensa, ja kaikessa elämässänsä oli hänellä kyllä syytä ruveta yksinkertaisella ja liikuttavalla tavalla kyselemään Jumalasta.

Hän kertoi minulle, kuinka hänen, aurinkoon katsoessaan piti panna silmänsä umpeen, ja sanoi: „Jumala on auringon kaltainen“. Tämä vertaus olikin aivan oikea, sillä siihen kirkkauteen, joka nyt paistoi hänen sielussansa, ei myöskään kenkään voinut katsoa. Oikein täytyi ihmetellä niitä syviä ajatuksia, jotka hänellä näissä aineissa oli, — ja kuinka hän ilman sanojen avutta voi pitää tämänkaltaista sisällistä puhetta, on vielä nytkin minusta käsittämätöin asia.

Hän oli useasti ennen ollut vihainan koiralle, ja mieluisasti kalasti, mutta nyt muuttui hän hyvin helläksi eläimiä kohtaan ja sanoi niistä hyväileväisellä tavalla, että Jumala oli ne luonut. Alussa eroitti hän madot muista eläimistä, sentähden kuin ne, hänen ajatuksensa jälkeen, kohosivat ylös maan sisästä, ja niin muodoin eivät voineet olla Jumalae luomia, koska hän asuu yläpuolla pilvien; mutta sanottuani hänelle niidenkin olevan Jumalan luomia, ajatteli hän, että ne ehken olivat kääritytt maansisään, niinkuin suureen kerrokseen, ja sitten söivät maan ympäriltänsä ja niin muodoin tulivat näkyviin. Siitä hetkestä alkaen oikein surkuttelen sitä, joka Jakin nähdessä pani matoa onkeensa.

Jakki oli nähnyt monta ruumista saatettavan sivuitsensa katua myöten, hän oli myös nähnyt muutamia kuolleita ihmisiä ja alkoi eräänä iltana kysellä, jos ne vielä joskus voisivat silmiänsä avata. Kuin ajattelin hänen myös nähneen ne haudattavan, ja nähneen, kuinka kuolleita eläimiä viskattiin ulos, jotka vähitellen mätänivät, niin täydyin oikein ihmetellä tätä hänen kysymystänsä, sillä selvästihän tästä voi ymmärtää hänellä olleen aavistuksen kuolemattomuudesta ja toisesta elämästä tämän perästä. Minä ylensin sydämmeni rukouksessa Jumalan tykö ja rukoilin valistusta ja apua.

Minä piirsin nyt paperille joukon ihmisien kuvia, vanhoja ja nuoria ja aivan lähelle niitä haudan kuvan, josta tuli leimusi ylös, minä näytin hänelle että kaikki joiden joukossa mekin olimme, olivat olleet „syntisiä“, ja Jumalalta heitettäisiin tuohon tuleen. Hän näytti hyvin peljästyneeltä. Mutta samassa piirsin minä toisen ihmisen kuvan, josta hänelle sanoin, että se oli Jumalan poika, että hän tuli alas taivaasta, ei koskaan ollut syntiä tehnyt, ja niinmuodoin ei ollut tuleen heitettävä, mutta että hän antoi murhata itsensä kaikkein ihmisten edestä ja silloin suljettiin hauta, ettei ihmiset enää tarvinneet siihen tulla. Itsestäni oli tämä kuvaukseni niin

puutteenalainen ja epäselvä, etten luullut pojan tästä vähintäkään selvää käsitystä saavan, mutta kuinka eikö Herra voi siunata heikommatkin kokeemme! Muutaman hetken syvällisesti mietittyään, kummastutti Jakki minut välilauseella, joka tarkoin osoitti hänen käsittäneen sen suuren ja tärkeän opin, lunastuksesta, sillä hän sanoi että ainoastaan yksi kuoli, mutta ne, joiden edestä hän kuoli, olivat monta, ja kysyi levottomalla katsannolla „kuinka?“

Sanomattoman iloisella mielellä, mutta tyveneellä tavalla, otin minä vihkon muuttuneita kukkia lähellä olevasta lasista, leikellen ne pieniksi paloiksi ja panin ne kokoon pöydälle, ja niiden viereen kultasormukseni, osoitin sitten sormellani molempia päin ja sanoin „monta“ — „yksi“ ja kysyin häneltä kummanko hän näistä kernaimmin tahtoisi omistaa? Hän taputteli käsiänsä, hyppäsi alas tuolilta ja sanoi loistavin kasvoin että yksi ainoa pala kultaa oli paljon suuremmasta arvosta kuin koko huoneellinen kuolleita kukkia. Nyt näytti hän tämän vertauksen siten, että osoitti sormellansa piirrosta, sormusta, minua, itseään ja taivasta. Sitte seisoi hän hetkisen paikoillansa, jossa seisoessansa hänen kuvansa olisi ollut maalarilta maalattava. Melkein enkelin hymyileminen näkyi huulillansa, silmänsä osoittivat sisällistä iloa, siksi kuin ne, kyyneleillä täytetyt, kääntyivät minuun päin. Hän katsoi taas ylös, hänen katseensa osoitti nyt syvää kunnioitusta ja sisällistä rakkautta, kun hän sanoi: „se hyvä“, ja tahtoi tietää mikä hänen nimensä oli.

Kuinka suloista eikö ole uskovaiselle sielulle kuulla korvillansa mainittavan Jesuksen nimiä! Tätä ei kuitenkaan Jakin sallittu kuulla, ennenkuin tuomionpasuna herättäisi hänet kuoleman unesta, mutta sieluunsa hän vastaan otti sen, sinne vastaan otti hän Evankeliumin, sen suloisen Evankeliumin ja Pyhän Hengen sydämmeensä, vaikka ulkonaiset tunteensa olivat vaillinaiset. Sillä hetkellä sallittiin hänen uskoa Vapahtajan päälle, ja siitä hetkestä alkaen olikin hänellä kaikki. Yhden ainoan kerran tätä ennen, olin paneinnut maata niin suloisilla tunteilla, kuin sinä iltana. Herra oli niin erinomaisella tavalla minulle osoittanut kunniansa ja hyvyytensä.

Rakkaat k.-m. lehden lukijat! pieni Jakki oli kuuro ja mykkä, ja kuitenkin etsi hän ja löysi elävän tiedon Jumalasta ja siitä, jonka hän lähettänyt on, Jesuksesta Kristuksesta, — ja se on ijankaikkinen elämä. Hän oppi tietämään, että Vapahtaja oli kuollut edestämme, ja uskoi sen niin, että se teki hänen sydämmensä iloiseksi, lempeäksi ja jumaliseksi. Hänellä oli kyllä, niinkuin olemme nähneet, pikainen luonto, niin että hän äkisti vihastui, ja niinmuodoin teki syntiä, mutta kaikki nämät syntinsä olivat hänelle anteeksi annetut niinkauvan kuin hän uskoi Vapahtajan päälle, katui syntinsä ja koetti parantua. — Mutta paljon löytyy senkaltaisia lapsia, jotka, vaikka voivat kuulla sekä puhua, eivät kuitenkaan koskaan niin etsi, käsitä, ja rakasta Vapahtajaa, kuin pieni Jakki. Mutta ajatteleppas kuin ne viimeisenä päivänä tulevat tuomarin eteen, joka on Jumala itse, mitä on hän silloin tekevä? Hän on tuomitseva ne ijankaikkiseen tuleen. Mutta silloin on Jakki puhuva sekä kuuleva ja suloisesti laulava enkelein ja valittuin kanssa, jotka laulavat „Karitsasta“ joka tapettu on, ja on pelastanut meidät verellänsä Jumalalle.

Jakin hoitaja, joka Jakista on kertonut, kadotti jonkun ajan kuluttua veljensä, joka oli merikapteeni, ja oli hukkunut. Nyt oli hän kovin murheellinen, ja pelkäsi, ettei rakas veljensä, ennen kuolemaansa ollut oppinut tuntemaan Vapahtajaa. Silloin tuli Jakki luoksensa ja näytti hyvin surulliselta „Jakki ei näe, Jakki ei ymmärrä, Jakki on hyvin vihainen“, sanoi hän. „Mitäs? Kuinka?“ Hän tahtoi näin sanoa, että hän ei nähnyt eikä ymmärtänyt minkä vuoksi hoitajansa oli murheellinen. Minä ilmoitin hänelle merkeillä (kertoo hän itse) että kapteeni oli hukkunut. Kyyneleet vierivät hänen kasvoilleen. „Rouva raukka yksinään“, sanoi hän, surua osoittavalla katsannolla, „mutta Jesus Kristus rakastaa yksinäistä rouva raukkaa.“ „Rakastikos Jesus myös kapteenia?“ kysyin minä surullisesti. Muutaman hetken mietittyään, vastasi hän: „rakasti, Jesus Kristus näki paljon rukouksia. Jakki paljon rukoili, rouva paljon rukoili.“

— Näistä Jakin mietteistä sain todenperästä lohdutuksen, enemmän lohdutusta kuin kaikkein paras pappi olisi voinut minulle antaa. Kuuromykkäpojan rukoukset veli-raukan edestä olivat kyllä kuultut, ajattelin minä; hän oli totisesti oppinut tuntemaan Vapahtajaansa ennenkuin hän täältä pois kutsuttiin.

„Rukoiliko Jakki paljon?“ kysyin minä. „Jakki rukoili aamusella, rukoili iltasella, rukoili kirkossa, rukoili vuoteella“, j. n. e.

Kuuromykkä poika raiskani sai toisena päivänä, kuin minä taas olin murheellinen, uusia kauniita ajatuksia lohduttaaksensa minua. Hän sai usein kauneita ajatuksia, joita hän sitte kertoi niinkuin asioita, jotka hän selkeästi oli nähnyt tapahtuvan. Hän kertoi nyt, kuinka veljeni oli istunut venheessä, kuinka pirulainen oli kaatanut sen kumoon, ja vetänyt veljeni kanssansa alas veden syvyyteen, ja sen alla oli paljasta tulta. Mutta Jesus Kristus oli ojentanut kätensä pilvestä alas veteen, ja ottanut veljeni sielun ruumiista, ja nostanut sen ylös taivaaseen. „Kun pirulainen näki sielun olevan poissa heitti hän suutuksissaan irti ruumiin, ja huusi, ja oli niin vihainen“, sanoi Jakki. „Sillä aikaa, kuin toiset miehet, jotka olivat olleet vainaan kanssa, vetivät ruumiin ylös maalle, ja sielu meni ylös, ylös kirkkaudesta kirkkauteen siksi kuin se tuli auringon kaltaiseen kirkkauteen, ja kaksi pientä enkeliä tuli silloin juosten sitä vastaan.“ „Kaksi enkeliä?“ kysyin minä kummastuneena. „Eikös rouva tiedä? Kaksi pientä poikaa, jotka kuolivat Portugaalissa“. Ja nyt sanoi hän, että minä olin hyvin yksinkertainen, kuin en voinut ymmärtää, että hän tarkoitti veljeni kahta pientä poikaa, jotka kuolivat Portukaalissa. (Jatk.)

Mietteitä talviajalla.

M. Grén.

„Oi kuinka talvi on ihana!“ Niin, ei ainoastaan alkava kevät, kukoistava kesä, hedelmöivä syksy, vaan talvikin on ihana häikäisevine lumipeitteineen, kiiltävine jääkiteineen ja kirkkaasti tuikkivine tähtitaivaineen. Talvellakin luomakunta todistaa Luojan kaikkivoipaa viisautta. „Kesän ja talven sinä olet tehnyt“, ylistää David, joka sentähden sanoo lumihankienkin ylistävän Herran nimeä. Valkoinen lumi on raamatullinen kuvaus puhtaudesta. „Jos teidän syntinne veriruskeat olisivat, niin niiden pitää lumivalkeiksi tuleman“, sanoo Herra. (Jes. 1: 18.) Ja David rukoilee: „puhdista minua isopilla että minä puhdistuisin, pese minua että minä lumivalkeaksi tulisin!“ (Ps. 51: 9.

Talvi merkitsee katovaisuutta. Kesän sulotuoksuinen ruusu kuihtuu ja kuolee. Siemen hautautuu lumihangen alle. Mutta kevät tulee valolla ja lämmöllä, ja kuollut luonto herää uuteen eloon, uuteen kukoistukseen. Samoin on ihmisen laita; hänen elämänsä on kukoistava nuoruuden kevät ja miehuuden kesäpäivät kuihtuvat — oi, niin pian! Elämän syksy ja talvi tulee lumivalkeilla hiuksilla, vapisevalla ruumiilla rypistyneiden kasvojen liikkeillä ja lopuksi kuolemalla ja handalla. Mutta Herra ei unohda haudoissa*) maatuneita. Ijankaikkisuuden kevätaurinko**) on kerran koittava ja synkän haudan valaiseva. Herran ääni on kaikuva: „Herätkää ja riemuitkaa te rauhassa levänneet!“ Oi herttaista kevätpäivää, kun kaikki uskolliset Herran ystävät virkoavat ikuiseen elämään, loppumattomaan onneen, katoamattomaan kesän ihanuuteen!

*) Kuolleita haudassa.
**) Tuomiopäivänä.

Waasasta.

M. Mäkinen.

Tänään, sunnuntaina, iltahetkenä yksin ollessani tunnen velvollisuuteni kirjoittaa Kuuromykkäin lehteen, joka on meidän kuuromykkäin parasta katsova ja äänenkannattajamme. Kun Albert Tallroth-vainaja viimeksi lähti täältä Vaasasta Helsinkiin, niin pyysi hän minun ahkerasti kirjoittamaan Kuuromyk. lehtiin. Minä lupasin sen hänelle. Tätä lupaustani koetan toteuttaa. Herralle olkoon kiitos siitä, että meillä on koulut ja yhdistykset y. m. saatu, joiden kautta tahdotaan kasvattaa, sivistää ja tehdä kaikkea hyvää kuuromykille. Saan kertoa, millaisia olivat ennen ajat. Ei ollut silloin kuuromykkäinkouluja, eivät kuuromykät tietäneet mitään Jumalan sanasta, eikä he voineet mitään teollisuutta harjoittaa. Varakkaimmat kuuromykät elivät vanhempainsa luona kuolemaansa asti, köyhemmät elivät suuressa kurjuudessa, monen raukan piti vaeltaa mierontiellä (kerjätä), toiset elivät huutolaisina vaivaishoidon elätettävinä. Vaikka moni heistä olikin työhön kykenevä, eivät he kui-

tenkaan mitään taitaneet tehdä, kuin eivät olleet saaneet järjellistä opetusta ja johtoa. Näin on tapahtunut minunkin muistaakseni. Kuuromykkä-raukan oli orjallista olla puhuvien joukossa. Heiltä saivat kuuromykkä-raukat kärsiä paljon pilkkaa ja ylönkatsetta*). Huonosti tulivat he toimeen vanhempiensakin kanssa, kun he eivät taitaneet kirjoittaa ja viittomalla voivat he hyvin vähän toisiaan ymmärtää (vanhemmat ja kuuromykät.) Minun oli monta kertaa sydäntä särkevää, nähdä kuinka kuulevat, jopa kuuromykkäin omat vanhemmatkin tylysti ja armottomasti kohtelivat heitä Silloin ei vielä ollut kansakouluja eikä sivistysseuroja, sentähden ihmiset olivat vielä raaemmat, sivistymättömämmät. Sittenkun jo kuuromykkäinkouluja oli perustettu, ei monikaan viitsinyt panna kuuromykkää lastansa kouluun. Eräskin varakas (rikas) kuuromykkä kertoi minulle, että kun hän oli nuorena, ei häntä pantu kuuromykkäin kouluun, vaikka jo silloin olikin semmoisia. Hän pahoitteli sitä, että hän on saanut niin vähän oppia. Nimensä on Matti Kortteli, Kuortaneelta. Hän on ollut 3 vuotta Amerikassa, ja on nyt naimisissa kuuromykän kanssa. Hän kertoi että äitinsä oli hyvin häijy ja pahä häntä kohtaan. Äiti ei olisi myöskään laskenut häntä menemään naimisiin. Mutta kun äiti kuoli 1897, niin Matti meni avioliittoon. He elävät nyt hyvin onnellisena. Matilla on vaan yksi veli, joka on talon hallitsijana. Vaikea on heidän tulla keskenään toimeen kun Matti ei taida kirjoittaa, eikä puhua sormiaakkosilla. „Me olemme täällä maan päällä muukalaisia“ (vieraita) ja ihmiset meitä ylönkatsovat, niin turvatkaamme Herraan Jumalaan, joka suuresta hyvyydestänsä auttaa meitä kaikista vaaroista ja kiusauksista. Hän rakastaa paljon kuuromykkiä. Minä en ennen tietänyt mitään kuuromykkäin yhdistyksistä. Mutta kun v. 1898 rupesin Vaasassa yhdistyksen jäseneksi, niin tulin huomaamaan sen vaikutuksen ja siunauksen. Minusta nähden on se tosi tarpeen siellä, missä asuu suurempi määrä kuuromykkiä.

(Jatketaan.)

*) Näin tapahtuu vielä nytkin monessa paikassa maaseudulla.

Toimit.

Kirje Helsingistä.

Helsinki, 4 p. maaliskuuta 1900.

Rakkaat lehden lukijat! Herra ole meidän kanssamme! Tervehdän teitä tällä rukouksella, jonka pitäisi olla meille kaikille kallis tänä merkillisenä vuotena. Sillä Herra kutsuu aina vähän välin yhden ja toisen äkillisellä kuolemalla. Täällä Helsingissä ja monessa paikassa maalla on liikkuvaa kuumetautia, joka toisia pidättää ja toisia tempaa kuolemaan. Nyt vielä makaa sairas vuoteellaan kuumetaudin runtelemana, rakas ystäväni, rouva Elise Eklund. Hän on ollut jo kauvan aikaa vuoteella ja lääkärin huolesta on hän nyt vähän paremmin parantunut. Rouva Elise sanoi tahtovansa tervehtiä entisiä ystäviänsä, joita hän nyt ei voi nähdä. Minusta on hauskaa sanoa teille pikku kuuromykät, jotka olette saaneet oppia puhumaan ja olette saaneet oppia ymmärtämään toisten huulilta. Olette varmaan kovin onnelliset. Te ette tarvitse olla toisten orjia. Te voitte kertoa hyville ihmisille ilonne ja surunne. Minäkin olen sydämmestäni kovin iloinen ja kiitollinen, kun Jumala on minuakin auttanut. Olen jo kauvan aikaa rukoillut saavani ymmärtää, oppia, puhua järkevästi. En anna kenenkään ryöstää itseltäni sitä kallista puhelahjaani, jonka Jummala on minulle suonut rakkaudestaan.

Pyydän saada tervehtiä entistä puheen-opettajatani herra Lückiä ja toivon että hän muuallakin niin k.-m. johtaisi. Neiti Erichille hyvin paljon terveisiä! hänen ystävällisistä puheistaan, mitkä hän teki minulle Helsingin k.-m. yhdistyksessä. Olen jo terve ja voin paremmin. Maalla ollessani joululla sain terveyden.

Et tiedä mi kohdata voipi,
Sua vuonna, mi saapuvi;
On huntu sun katseesi eessä,
Se huomisen peittävi.

Sun johtosi synkällä tiellä,
On Herrasi, läpi myrskyjen,
Sun kantavi hellien.

Soi, soi, riemu-kello!
Vuoden, uuden, siunausta,
Kerro kautta korpimaan.

Soi'os kevät-lemmen liekki
Hyytelsihin syömmihin.
Soi, soi, murretuille,
Sydän-lohdu suloisin!

M. S.

Kirjeitä kuuromykiltä.

I.

Isojoella, 25 p. helmik. 1900.

Nyt asun vanhempani luona. Olen ollut 2½ kuukautta Tampereella erään arkkitehdin palveluksessa ja lausun kiitokset Tampereen kuuromykille siitä ystävyydestä, jota he ovat sillä aikaa minua kohtaan osoittaneet. Miksikä olen tullut pois? Veljeni kuoleman johdosta en voinut jättää surullista äitiäni, sentähden otin eron palveluksesta ja tulin kotiin. Täällä tunnen itseni sangen rikkaaksi, siitä että saatan omistaa semmoista kotia, jossa hallitsee lämpöä ja rakkautta hehkuva äidin sydän. Tuo syviä, jaloa tunteita kantava nainen on paljon kaivannut yhtä helmeä ja en voi antaa hänen kauvan kantaa surullista taakkaa, sentähden tulin pois, vaikka minulla oli hyvä ansio, mutta rakkaus on väkevä vetämään minua köyhään kotiin. Vaikka kuinka pieni koti on, kuitenkin rakkain paikka mitä voi löytää maailmassa. On niin mieluista elää täällä maalla, sillä täällä on rauhaista ja hiljaista, sitä vastoin kun kaupungissa on viettelyksiä ja kiusauksia.

Moni kuuromykkä surkutteli minua, kun sai kuulla lähtöni, ett'ei minulle tule parempaa työpalkkaa kuin siellä, mutta he eivät itse ymmärrä, mitä rakkaus sisältää. Olen tullut huomaamaan, että yksinäisyys on parempi, kuin monen lörpöttelijän seurassa, sillä moni puhuu paljon asioita, jotka eivät mihinkään kelpaa.

Täällä en istu kädet ristissä, vaan teen käsityötä herrasväelle ja siitä saan pienen tulon, johon tyydyn, tietäen sen tulevan Herralta, jolla on kaikki mitä voi antaa, kun vaan näkee hyväksi.

Parhaimpina seurakumppalina minulla täällä on kirjat. Kirjojen kanssa seurustelu on hauskaa sellaiselle, jolla on halua tutustua kaikkeen.

Olen kauvan toivonut saada vielä kerran nähdä pastori Nordmanin saarnaa. Se toivo elpyi silloin kun sain kuulla että tuo Herran palvelija tulee suvella sinne jakamaan Herran Ehtoollista k.-mykille, mutta tuo toivo on rauvennut tyhjiin. Mutta tuleepa kerrankin päivä, jolloin yksi toivo ei koskaan petä: nimittäin ijankaikkisen elämän toivo.

Ehkä Te neiti Maija moititte minua siitä, että olen niin pienen ajan perästä tullut pois, mutta Teidän kuitenkin täytyy tietää ett'en voi jättää äitiäni yksin kantamaan surua. Kyllä, kun tulee sopiva aika, kirjoitan Teille neiti Maija.

Alina.

II.

Kuortane maalisk. 2 p. 1900.

Nyt kirjoitan ensimmäisen kerran Kuuromykkäin lehdelle, jonka lukijoille tahdon antaa tietoja. On ollut kovin hauskaa lukea Kuuromykkäin lehtiä. Kyllä minä ymmärrän vaikeampiakin paikkoja niissä lukea. Minä olen saanut paljon hyvää opetusta Kuuromykkäin lehden kautta. Se tuopi terveisiä ja uusia tietoja, kauniita kertomuksia maamme kuuromykkäin hyväksi. Tahdon nyt vähän kertoa itsestäni ja toimistani. Syntynyt olen Ylijoen kylässä Kuortaneen pitäjässä v. 1878. Ensimmäiset onnelliset vuoteni vietin kuulevana ja puhuvana. 7 vuoden vanhana tulin kipeäksi ja sitten tulin kuuroksi. Mutta kuitenkin voin vielä vähän puhua. Minun oli kovin ikävä, kun en kuullut ja elin pitkän ajan suruttomuuden, pimeyden tilassa. Sitten lähettivät vanhempani minun Turun kuuromykkäin viittauskouluun ja minun koulunkäyntini kesti 3 vuotta. Minä pääsin Herran Ehtoolliselle v. 1896. Siitä asti kun pääsin pois koulusta, olen ollut täällä Kuortaneella, kotiperheessä työssä ja olen koko ajan voinut tavallisen hyvin. Minä luen joka sunnuntai Raamattuani ja muita kirjoja y. m. Minulla on niitä kuuromykkäin saarnakirjoja ja sen olen jo monta kertaa lukenut läpi,

ja kyllä ne sisältävät tärkeitä asioita Herran Ehtoollisvieraille. Täällä Kuortaneella on paljon kuuromykkiä, joista minun tietäkseni on 4 Pietarsaaren kuuromykkäin koulun käyneitä ja 2 Jyväskylän ja 3 Turun. Nyt on 1 parhaillansa Turun kuuromykkäin puhekoulussa. Kyllä täällä on vielä muutamia minulle tuntemattomiakin kuuromykkiä. Kiitän niistä Kuuromykkäin lehtien edestä, jotka olette lähettäneet minulle. Olkaa hyvä ja lähettäkää niitä kun olette ne painattaneet, minä otan mielelläni niitä. Toivon onnea ja menestystä Kuuromykkäin lehden toimitusviralle, sekä opettajille ja opettajattarille.

Maria Rintala.

Pieniä tietoja.

— **Kuuromykkäin lehteä n:o 1**, ei voida saada enään, sillä painos, 450 kappaletta, on nyt loppunut.

— **Kiitos.** Täten pyydän nöyrästi lausua kitokseni suutarimestari H. N. Liljalle, joka lahjoitti minulle taskukellon muistoksi opista päästyäni. *Johan Herman Leiman.*
Kuuromykkä.

— **Mikkelin läänin Kotiteollisuusseuran** vuosinäyttelyssä tämän kuun 10 p. Mikkelin kaupungissa, annettiin I palkinto Mikkelin kuuromyk. koulun poikien käsitöistä ja III palkinto tyttöjen käsitöistä. Käsitöitä pojille opettaa hra Arvi Koskinen ja tytöille neiti Laina Järvinen.

— **Kuuromykkäin koulu** alkoi viime tammik. 15 p:nä Harjavallassa neiti M. Grén'in omassa talossa. Viime ja toissa vuonna piti neiti G. kuuromykkäin koulua Karijoella.

— **Mitä Suomessa on.** Suomessa on: kirkkoja noin 560, pappismiehiä 1,000, kaupunkeja 37, kauppaloita 5, kihlakuntia 59, vakinaisia nimismiehiä 266, seurakuntia (pitäjiä) 484, kyliä 9,917 ja asukkaita noin 2,700,000.

Sisältö: Pieni Theodore (3 kuvalla). — Pieni kuuromykkä Jakki (jatkoa). — Mietteitä talviajalla. — Vaasasta. — Kirje Helsingistä. —Kirjeitä kuuromykiltä. — Pieniä tietoja

Mikkelissä, Aleks. Kasurisen kirjapainossa, 1900.